

o tom nemůže býti pochyby, ježto kdyby zákon byl i společností postihnouti chtěl, byl by je jednak označil tímto jich jménem, které přece jest pro ně technickým termínem, jednak nemůže býti podle úmyslu zákona rozdílu, zda pozemek náleží jednotlivé osobě fysické či několika fysickým osobám společně. Zákon tedy chtěl postihnouti toliko majetkové podmínky, jež nejsou individuálními osobami a to právě jsou jen korporace a nadace. Při korporaci nenáleží její jmění jednotlivým jejím členům, nýbrž korporace považuje se za osobu od členů odlišnou, kdežto při společnosti jmění patří společníkům, takže jméno »společnost« jest jen souhrnným výrazem pro veškerost jejich členů (srv. Tilsch Obč. pr. část všeob. str. 111). Pochybnost by mohla nastati nejvýše při akciových společnostech, o nichž nauka není ustálena, zda jsou to korporace či společnosti, a snaží se je pokládati za útvar přechodný (srv. Tilsch l. c. str. 119 a násl.). O veřejné společnosti neřekne se v právu nikdy, že je to »majetková podstata«, neboť pak by se to mohlo říci vůbec o každé fysické osobě, což by byla metonymie, an by místo osoby jmenováno bylo její jmění, stylistická to figura, jež v právu vůbec a zvláště v zákoně nemůže míti místa. Úmysl zákona byl, odepřiti dobrodiní pouze právním podmínkám, jichž majetek nenáleží fysickým osobám, takže újma se žádné fysické osoby nedotkne. Tato podmínka však při veřejné společnosti není splněna, neboť odepření dobrodiní dotkne se právě osob společníků, ježto pozemek právě náleží jim osobně. Stěžovatelka tedy z dobrodiní čl. II. lit. b) zák. čís. 204/24 vyloučena není a ježto pachtýř doznal, že ona pozemek do vlastní režie vzíti chce, bylo tak uznati, jak se stalo.

Čís. 4821.

Zaměstnavatel není nositelem daně z příjmu svého zaměstnance, jenž sám jest zavázaným. Zaplatil-li zaměstnavatel daň za něho, nersaziv si jí z jeho služného, může požadovati náhradu částky, takto vynaložené.

(Rozh. ze dne 18. března 1925, Rv I 50/25.)

Žalobce domáhal se na svém zaměstnavateli zaplacení 1697 Kč, jež si byl žalovaný ze žalobcova služného srazil na úhradu daně z příjmu, již zaplatil za žalobce. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobě vyhověl, **o d v o l a c í s o u d** ji zamítl.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel nemůže se stotožniti s právním názorem odvolacího soudu, že jest jako zaměstnanec v první řadě zavázán, by zaplatil ze svého služného osobní daň z příjmů, a že jest žalovaná jako zaměstnavatelka povinna pouze ručením za řádné placení. Dovolatel snaží se dovoditi z předpisu Šu 234 zákona o osobní dani z příjmů, že jedině zaměstnavatel jest povinen tuto daň zaplatiti tím způsobem, že má z měsíčního služného zaměstnancova srážeti příslušné částky na tuto daň, to

že jest zákonitá povinnost zaměstnavatelova, a že zaměstnanec pouze ručí za splnění této zaměstnavatelovy povinnosti, kdyby jí nebylo vyhověno zaměstnavatelem. Z toho prý plyne, že v této věci nemělo být použito předpisu Šu 1042 obč. zák. o započtením namítané vzájemné pohledávce. Nelze se k tomuto právnímu názoru dovolatelovu přikloniti. Dovolatel, ocitaje se v rozporu s doslovem citovaného předpisu, nerozlišuje, jako to činí zákon, mezi plátcem a mezi zavázaným. Poznal by to však ihned, kdyby si uvědomil, že zaměstnavatel, byť i, byl podle zákona povinen, srážeti zaměstnanci příslušnou částku z jeho služného na osobní daň z příjmů a ji odváděti příslušné platebně, nekoná tím vlastních platů, nýbrž platí penězi zaměstnancovými, že tedy zaměstnavatel není povinným, že osobní daň z příjmu zaměstnancova netiží zaměstnavatele jako přímého dlužníka, nýbrž že zaměstnavatel pouze ručí za správné srážky této daně ze zaměstnancových příjmů, že ručí nejen státu, nýbrž i zaměstnanci za správné odvedení této daně příslušné platebně. Není podle platebních rozkazů tato daň předpisována zaměstnavateli, nýbrž zaměstnanci, jenž ani po srážce, učiněné zaměstnavatelem, nepozbývá nároku na vrácení přeplatku od zaměstnavatele, kdyby daň činila méně, než srážky. Ostatně zákon mluví v Šu 237 výslovně o zaměstnavatelově ručení ve smyslu právě vylíčeném. Tomuto právnímu pojetí svědčí i předpis Šu 238 zákona, jak už odvolací soud případně uvedl. Jest tedy zaměstnanec zavázaným, a zaměstnavatel pouze výkoným orgánem a ručitelem. Odvolací soud, uznáv, že zaměstnavatel, zaplativší daň za zaměstnance a nesrazivší si jí ze zaměstnancových příjmů, vstupuje v právo státu jako věřitele, že jest podle Šu 1358 obč. zák. oprávněn, žádati náhradu, a že, zaplativ daň, jest také podle Šu 1042 obč. zák. oprávněn, žádati náhradu, nepochybil po stránce právního posouzení. Zaměstnavatelova povinnost, aby srážel zaměstnanci z jeho služby příslušné částky na osobní dani z příjmů, jest jeho povinností vůči státu, nikoli vůči zaměstnanci. Nemá opory v zákoně dovolatelovo mínění, že zaměstnavatel pozbude nároku na náhradu zaplacené daně, když si jí ze služného nesrážel, nebo, kdyby si ji srazil teprve, když dovolatel opouští jeho služby. Účelem zákona není, jak tvrdí dovolatel, aby byl chráněn hospodářsky slabší zaměstnanec, by mu bylo umožněno takovým způsobem daň zaplatiti, nýbrž jest účelem zákona, by daň byla vůbec zaplacená, tedy jde o čistě fiskální účel. Rozhodujícím jest, že žalovaná jako zaměstnavatelka za dovolatele zaplatila jemu platebními rozkazy vyměřenou osobní daň z příjmu 1697 Kč 01 h a že jí tím vznikl proti dovolateli nárok na náhradu i podle Šu 1358 obč. zák., i podle Šu 1042 obč. zák.

Čís. 4822.

Žalobou podle Šu 258 ex. ř. nelze uplatňovati vlastnické právo k věci (vlastnické právo k věcem, za jichž dodání přísluší pohledávka, zaba-vená v exekuci proti dlužníku jako pohledávka dlužníková).

(Rozh. ze dne 18. března 1925, Rv I 144/25.)

Žalované firmě byla povolena exekuce proti Antonínu K-ovi zaba-vením a příkázáním k vybrání pohledávky více méně 5000 Kč, přísluše-